

Jeg vil kalde „schlechte Wijs;“ thi anderledes kan jeg ikke betegne flere af de Ting, der bleve sagte om ærede Medlemmer og til ærede Medlemmer heri Salen. Lad være, naar det siges til den høitærede Ministers Underordnede, over hvem han kan befale, saa kommer der noget vist Pikant, (Ufbydelse) — ja, den høitærede Minister har vilket befale ogsaa over de Herrer i denne Sag — ind i Forholdet; men naar det siges til Andre, preller det i Reglen af og bliver, hvad man kalder „schlechte Wijs.“ Den høitærede Minister har en egen Maade at referere det paa, som Andre have sagt. Jeg skal nu ikke trætte det høie Thing med at paavise, at den ærede Minister har lagt mange Ting ind i mine Ord, som jeg slet ikke har ment, thi det er ganske ligegyldigt; det, det kommer an paa, er Hovedsagen, og den gif den ærede Minister forsigtigt udenom, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt det er rigtigt at opgive Forsvaret af Sjælland og Fyn, som Lovudkastets Princip forudsætter. Det er mig klart, at de, som frygte for, at vor tydske Rado, Lydskland, skal paaføre os en Erobringskrig — jeg veed, at den høitærede Minister ikke har den Anskuelse, men dersom der var Noget, der nærrede den Anskuelse, at den tydske Regjering vilde erobre Sjælland og Fyn — kunde ikke gjøre den tydske Regjering nogen større Tjeneste, end netop at lade disse Landsdele være uden Forsvar, indskrænke Forsvaret til Sjælland, trække sig tilbage dertil, saasnart der vises sig Spor til, at Krigen kan udbryde, idet, som jeg forrige Gang flaaende paaviste, og som ikke blev imødegaaet, det Forhold da vilde indtræffe, at en erobrende Fjende vil tage Sjælland og Fyn rolig i Besiddelse og lade os blive paa Sjælland med den store Fæstning, en stor Hær og store Udgifter uden tilsvarende Indtægter, en Stilling, der i Længden ikke vil kunne holdes. Denne Tankegang, denne Eventualitet, som ligger meget nær, er aldeles ikke forudsat i Lovudkastet eller imødegaaet af den høitærede Minister. Jeg tror isvrigt, at, naar man vil tænke paa en Erobring af Sjælland og Fyn, behøver man paa ingen Maade at tænke sig en Erobring fra tydske Side. Det er en Kjendsgjerning, at Sjælland og Fyn gjentagne Gange have været erobrede fra svenske Side, og jeg kunde tænke mig, at England under en given Eventualitet kunde have isjinde at sætte sig i Besiddelse af disse Landsdele. Utsaa fra hvilket Synspunkt man end betragter det, er det absolut feil at opgive disse Landsdeles Forsvar paa Forhaand. Hvad vilde man have sagt om Tyrkiet, ifald det havde indskrænket sig til at forsvare Konstantinopel og de nærmest omliggende Dele af Landet. Jeg tror, at man vilde have sagt, at det var et Folk, der uden videre opgav sin egen Stilling, og hvorfor? Fordi Konstantinopel har den samme Beliggenhed som Sjælland, som Kjøbenhavn, den nemlig, at den beskytter sig selv. Det ærede Medlem for Kolding (Berg),

som nu er borte, har udtalt, at Sjælland var Danmarks naturlige Fæstning. Jeg veed ikke, om det ærede Medlem har denne Visdom fra den høitærede Krigsminister eller omvendt, eller om den er fremkommen ved indbyrdes Undervisning; men det forekommer mig, at Sjælland mangler Alt, for at kunne kaldes en naturlig Fæstning; thi Sjælland er „flak som en Pandekage“, og har dybt Vand næsten paa alle Punkter, er altsaa let tilgængeligt. Det lykkedes det ærede Medlem fra Helsingør (Thomsen) igaar flaaende at bevise, hvor lidet man har Lov til at sammenligne Sjælland med Omgivelsene ved Nævnna f. Ex. Det var meget interessant og meget instruktivt at høre det ærede Medlems Foredrag i den Henseende. Men dersom det ærede Medlem for Kolding sagde: Sjælland er Danmarks politiske Fæstning, var det vel muligt, at man kunde blive enig med ham derom; thi det tror jeg, at man tør sige, at den ene Stormagt ikke vil unde den anden at komme i Besiddelse af Næglerne til Østersøen, som ligge i Sjælland. Jeg er vis paa, at, dersom en af de Magter, som der kan være Tale om, gjorde Mine til at sætte sig i Bevægelse for at erobre Kjøbenhavn, vilde Delegrafen spille, og i kort Tid vilde man faae travlt i alle Krigshavne, og man vilde sætte Stævne her, og komme flyvende som Gribbe, ikke for at hjælpe os, men fordi den ene Magt ikke vil unde den anden denne værdifulde Besiddelse. Historien viser allerede det i 1659. Da Carl Gustav vilde erobre Kjøbenhavn, havde det sikkert nok været ham en let Sag ved gjentagne Stormangreb at gjøre det; men de toneangivende Magter i Europa, Holland, som dengang forøvrigt var en Republik, England og Frankrig, satte sig strax mod det, og det var mulig en af Grundene til, at Carl Gustav døde saa pludselig. Til Grund for Lord Palmerstons Udtalelse, som jeg tilod mig at citere forleden Dag, ligger ogsaa den samme Anskuelse: Det er tidnok at komme Danmark tilhjælp, naar Kjøbenhavn er i Begreb med at falde; thi det vil man ikke unde de øvrige Stormagter, at en enkelt af dem skal komme i Besiddelse af denne Nøgle til Østersøen. Utsaa, Sjælland beskytter sig paa en vis Maade selv, men Sjælland derimod ikke. Sjælland er fra hvilket Punkt, man end ser den, hvad enten man gaar ud fra, at vi have en Fjende i Lydskland — hvad jeg ligesaa lidt som den høitærede Krigsminister tror — eller ud fra, at andre Stater kunne paaføre os en Erobringskrig, det saarlige Punkt, og der er dog ingen Mening i at lade det saarlige Punkt ligge. Den ærede Krigsminister skal have Lov til at gjøre sig lystig over det Forslag til Overveielse, den Frestilling, jeg gjorde med Hensyn til at vælge Frederikshavn — Stagen har der aldrig været Tale om, det er Noget, den høitærede Minister selv finder paa — men jeg vil dog sige den ærede Minister, at jeg har læst en Betænkning, som er afgiven af Sag-